

Tản Mạn Đầu Năm

Nguyễn Văn Sang – Sài Gòn

Trước Tết Mậu Tý tôi đã hứa với bạn Chí viết một bài cho LTCC nên phải cố gắng giữ lời! Những bạn trang lứa tuổi của tôi có lẽ khi đọc LTCC chắc không còn thích thú tìm những đề tài khoa học kỹ thuật, những phát minh mới, mà là mong tìm lại một vài kỷ niệm xưa, những hình bóng cũ, những người đồng sở thích thuở vang bóng một thời! Do vậy tôi, với cái tuổi “thất thập cổ lai hi”, sẽ tản mạn một tí về triết lý nhân sinh mong được các bạn AHCC cùng trang lứa chia sẻ đôi điều!!

Đã nói là tản mạn thì nghĩ đến đâu viết đến đấy! Cái tuổi già cứ tuần tự đến và không ai tránh khỏi cơ thể bị lão hoá, mang đến các bệnh già như mất dần trí nhớ dẫn đến Alzheimer, bệnh Parkinson v...v làm cho phẩm chất cuộc sống giảm hẳn đi nên dù có sống lâu trăm tuổi như con cháu vẫn chúc ngày Tết thì đúng là đa thọ đa nhục mà thôi!!

Theo thói thường con người sống theo bản năng, như nhu cầu ăn ngon mặc đẹp, gia đình hạnh phúc, kinh tế khá giả để có thể vui chơi thoải mái... xem như là mình đã thoả mãn một cuộc sống lý tưởng lắm rồi! Nhưng rồi cũng có lúc ta sẽ suy tư: nếu cuộc sống chỉ được sinh ra, lớn lên lo ăn học, tạo sự nghiệp, lập gia đình, rồi cũng sẽ già đi và chết thì ý nghĩa của cuộc sống là gì?. Nếu may mắn cuộc đời ta suông sẽ như ý, chắc ta được sung sướng, nhưng nếu gặp nghịch cảnh thất bại, chắc hẳn ta sẽ khổ sở lắm: vậy thì ai, cái gì quyết định sự sướng khổ của một kiếp người? Có một định mệnh hay không? Hay chỉ là một rủi may bất định? Và để có hạnh phúc, ta có nên tranh danh đoạt lợi, chiếm hữu bằng bất cứ cách nào để đạt cho

được cái hạnh phúc vật chất đó, bất chấp sự khổ đau của người khác, như vậy có xứng đáng không, có bất công không? Một số người lại cho rằng vì cuộc sống phù du và vô thường, nên muốn tránh đi mọi phiền toái của kiếp nhân sinh, mong tìm một con đường giải thoát, tìm sự an lạc trong tâm hồn. Cũng có người nghiệt ngã hơn dần thân vào con đường thoát tục, cắt ái ly gia đi tu để mong thoát khỏi kiếp luân hồi!

Vậy đâu là chân lý, là cứu cánh của cuộc sống? Tìm về tâm linh có phải là một lối thoát cho sự bế tắc của kiếp người, một lời giải đáp cho câu hỏi rất ráo “ta từ đâu đến, đến đây để làm gì, và sẽ đi về đâu” hay chăng? Có linh hồn hay không? Có cuộc sống bên kia cửa tử hay không? Cái gì sẽ xảy ra sau khi ta chết, hay chết là hết?

Ta mất bao nhiêu sức lực và tâm trí để lo cho thể xác vật chất rồi cũng phải trở về với cát bụi

thì tại sao ta không bỏ ra một ít “quỹ thời gian” để lo cho linh hồn?

Chắc là phải tâm đạo thôi!! Đạo chỉ là CON ĐƯỜNG, con đường già từ thế giới nhị-nguyên với đối-lực chánh tà, thiện ác, tốt xấu để tìm về sự thuần chơn, vô ngã của chân lý nhất nguyên, là con đường hợp nhất với Thượng Đế, trở về với Khôi Sáng?

Minh triết và giác ngộ, những đề tài của những người phát tâm tâm đạo, nhìn từ một góc độ, cũng như hình với bóng. Giác ngộ phải chăng là giải thoát khỏi sự nô lệ vào cái TRÍ luôn luôn tư duy không ngừng nghỉ, là chấm dứt sự xung đột nội tâm, là sự tận diệt mọi nguồn gốc đau khổ!

Trí óc chúng ta sẽ là một công cụ tuyệt vời nếu được chúng ta sử dụng đúng cách; trái lại nó sẽ gây tác hại và có thể mang đến cho ta bệnh hoạn cả về vật chất lẫn tinh thần. Dùng trí không đúng cách có nghĩa là bạn không dùng nó mà bạn để nó dùng bạn! Triết gia Pascal

định nghĩa rằng “con người là một cây sậy có tư duy”; điều này ám chỉ rằng con người thường xem trí óc — cái nội của tư duy — là chính mình; đó là một ảo tưởng, một ngộ nhận tai hại cho đời sống tâm linh, vì công cụ không thể là sở hữu chủ; bạn và trí óc của bạn là hai thực thể khác nhau! Bạn là chủ nhân ông, bạn phải tách rời khỏi cái Trí loạn động, không để nó tiếm quyền leo lên vị trí chủ nhân điều khiển ta theo cái nhìn luôn luôn chứa đầy thông tin trong quá khứ (là căn nguyên của mọi đau khổ) rồi từ đó nó liên tục dự phóng và tuần tự suy diễn trong tương lai (là nguồn gốc của sợ hãi, lo âu). Bạn phải thoát ra khỏi sự khống chế của cái Trí, phải đóng vai “người quan sát”, phải nhìn mọi tư tưởng do cái Trí mang lại một cách độc lập — tức là không nhập vai, không xét đoán, không lên án — thì bạn sẽ đạt được một tâm thức không có trí dù trong phút giây thật ngắn ngủi. Trạng thái này sẽ mang đến cho bạn một hiện tại trống không, một trạng thái an vui mà trước đây cái “tâm viên, ý mã” hằng che khuất, không cho bạn có thì giờ định tâm để cảm nhận được sự thanh thản trong tâm hồn.

Dần dần, với sự miệt mài luyện tập, cái “Hiện Tại trống không” này sẽ kéo dài thêm, sẽ có mặt trong mỗi động tác hằng ngày của ta; đó là bước khởi đầu cho bạn cảm nhận sự an nhiên tự tại, không còn bị ảnh hưởng bởi các cảm xúc tiêu cực dấy lên từ kho tàng thông tin trong quá khứ nữa. Việc tâm bạn trụ được trong Hiện Tại chính là chìa khóa của tự do thật sự, là cứu cánh cốt lõi của mọi hành giả trên đường tu tập để đạt sự định tâm cần thiết cho mọi hoạt động tâm linh!

Bài này chỉ là chút dư hương từ quê nhà gọi là góp nhặt một chút gì để còn có nhau như tôn chỉ của LTCC, mong các bạn AHCC đã thật sự đi theo con đường tu hành thoát tục không cho là tôi mùa riu qua mắt thợ, lắm cảm về triết lý nhân sinh những lúc trà dư tửu hậu!.